

med Loven, saaledes som den nu foreligger, naar blot de Bestemmelser, som den ærede foregaaende Taler omtalte, blive gjorte lidt tydeligere, saaledes at det klart fremgaaer, hvad der menes derved.

Indenrigsministeren:

Den ærede Landsstingmand for Kjøbenhavn (Krieger) har fuldkommen Ret, naar han forudsatte, at det var Lovforslagets Mening, at Contracten skulde være ugyldig i sin Heelhed, naar den var overtraadt i et enkelt eller enkelte Puncter af § 2. Naaget de Indskrænkninger i Bortforpagningsretten, som indeholdes i § 2, ere ganske faa, idet de nemlig kun gaae ud paa, at der skal bestemmes en eensartet aarlig Forpagningsafgift for hele Forpagningstidens Varighed, at der ikke maa indrømmes Nedsættelser ud over et vist Tidrum og ikke ud over en vis Størrelse, og endelig, at der ikke maa betinges Forudbetaling for et længere Tidrum — naaget disse Indskrænkninger kun ere tre, har jeg dog frygtet for at opstille særlige Regler for, hvorledes disse Overtrædelser skulde straffes. Jeg er gaaet ud fra den Anskuelse, at en Lovovertrædelse finder Sted for begge Parters Vedkommende, saavel for Eieren som for Forpagteren, og saa er det slet ikke mere end billigt, at de Begge komme til at lide derunder. Jeg skal forøvrigt ikke videre udtale mig om Lovens enkelte Bestemmelser, det kan jo kun være mit Dulle, at den maa komme i et Udvalg, og der blive Gjenstand for en nøiagtig Overveielse og Prøvelse. Naar den første ærede Landsstingmand, der havde Ordet, har udtalt sig om det Gaarde, der vilde komme frem for adskillige Godseiere, dersom en saadan Lov blev vedtagen, paa Grund af, at Enkelte gjorde sig skyldig i en Overtrædelse af den bestaaende Lovgivning, saa skal jeg dertil kun bemærke, at det er udtalt i Motiverne til Lovforslaget, at det maa være Regjeringens Pligt at paasee, at den bestaaende Lovgivning ikke bliver overtraadt. Nu er der ved § 11 i Fdn. af 15de Juni 1792 givet Godseierne visse Friheder til at kunne bortforpagte paa anden Maade, end det ellers er paabudt ved Fæste-

lovgivningen, men der er tillige bestemt holdt paa, at der ikke maa indgaaes Bortforpagninger paa kortere Tid end 50 Aar, og denne Bestemmelse maa det være Regjeringens Opgave at søge opretholdt. Kan der bringes andre Midler i Forslag til at naae dette Maal, som træde mindre hindrende ivelen for Contractsfriheden, saa skal jeg være meget villig til at gaae ind paa saadanne, men jeg tvivler paa, at noget Saadant vil komme frem.

Stuel: Jeg troer rigtignok, at den ærede 2den Landsstingmand for 1ste Kred (Krieger) i sine Bestræbelser for at finde et sikkert og bredt Grundlag for sin videre Drøftelse af Forslaget underlagde mig en Mening, der maaffee ikke ligefrem kan lægges i mine Ord, og dette kan jeg ogsaa henvende til den ærede Minister. Jeg har ikke ligefrem modsat mig de Bestemmelser, der indeholdes i § 2, jeg har kun, for at styrke, hvad jeg iøvrigt troede alligevel vilde gaae igjennem her, Bedtagelsen af en nøiagtig Drøftelse i et Udvalg, henpeget til nogle af de Inconvenienter, der ere forbundne med Bestemmelserne i § 2, men det har aldrig været min Mening, at ville troe, at vi her bevægede os paa et aldeles frit Terrain, hvor man ikke havde nogle Forudsætninger, som man maatte tage alvorligt Hensyn til.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen. Lovforslagets Overgang til 2den Behandling fattes derpaa under Afstemning og

vedtoges eenstemmigt med 41 Stemmer.

Stuel: I Genhold til hvad jeg har yttret, skal jeg tillade mig at foreslaae, at Lovforslaget overgives til Prøvelse i et Udvalg, bestaaende af 7 Medlemmer.

Ovenstaaende Forslag fattes derpaa under Afstemning og

vedtoges eenstemmigt med 42 Stemmer.